

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Toruń, 12 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Stępniewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Domanowska

po rozpoznaniu na rozprawie 5 marca 2019r.

sprawy z powództwa: R. K.

przeciwko: K. M.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z 1 sierpnia 2019r.;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800,00(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. obciążą Skarb Państwa nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Elżbieta Stępniewicz

IC 2248/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 25 lipca 2018r. powód R. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. M. na swą rzecz, nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, kwoty 140.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 5 września 2011r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego. Wydania analogicznego rozstrzygnięcia domagał się powód na wypadek wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że 5 kwietnia 2011r. udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 140.000 zł. Do zawarcia umowy pożyczki nakłaniał powoda „przyjaciół rodziny” powoda oraz znajomy pozwanego – D. Z.. Środki pożyczone pozwanemu pochodziły ze sprzedaży nieruchomości. Strony umówiły się, że zwrot pożyczki nastąpi w terminie 5 miesięcy. Po upływie terminu zwrotu przedmiotu świadczenia pozwany początkowo zapewniał powoda, że niebawem zwróci udzieloną jemu kwotę, po czym zaprzestał utrzymywania z powodem kontaktów telefonicznych, nie odbierał kierowanej do niego korespondencji. Powód 23 maja 2018r. wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, na które pozwany nie zareagował.

Nakazem zapłaty z 1 sierpnia 2018r., wydanym w postępowaniu nakazowym, Sąd w całości uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Pozwany, w ustawowym terminie, wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia. Zaznaczył również, że od wielu lat leczy się psychiatrycznie oraz, z uwagi na chorobę bieder, ma trudności z poruszaniem. Pozwany wniósł o zwolnienie z obowiązku ponoszenia opłat.

Postanowieniem z 8 listopada 2018r. Sąd zwolnił pozwanego od kosztów sądowych

w części – co do opłat sądowych.

Strona powodowa, w odpowiedzi na zarzuty z 11 grudnia 2018r., podtrzymała stanowisko zawarte w pozwie, domagając oddalenia zarzutów. Pełnomocnik powoda zaznaczył, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia jest chybiony, albowiem roszczenia z tytułu prywatnych pożyczek przedawniają się z upływem 10 lat.

Na rozprawie 5 marca 2019r. powód podtrzymał prezentowane dotychczas stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

R. K. 5 kwietnia 2011r. zawarł z pozwanym K. M. pisemną umowę pożyczki- powód pożyczył pozwanemu pieniądze w kwocie 140.000 zł. Pożyczki udzielił na 5 miesięcy, tj. do 5 września 2011r. Strony ustaliły, że kwota udzielonej pożyczki zostanie zwrócona jednorazowo na rachunek bankowy powoda, a jeśli numer rachunku nie zostałby pozwanemu wskazany na pięć dni przed terminem zwrotu, do rąk powoda. Strony zastrzegły, że w razie niedokonania zwrotu pożyczki w umówionym terminie, pozwany zapłaci powodowi odsetki za opóźnienie, w ustawowej wysokości.

Kwota pożyczki została wypłacona pozwanemu w dniu zawarcia umowy.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki z 5 kwietnia 2011r. – k. 9.)

Pozwany nie zwrócił kwoty pożyczki w umówionym terminie. Pismem z 23 maja 2018r., nadanym do pozwanego listem poleconym, pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotu świadczenia wraz z odsetkami ustawowymi od 5 września 2011r. do dnia zapłaty, w terminie 3 dni od doręczenia pisma. Pozwany nie zareagował na wezwanie.

(okoliczności bezsporne, dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania listu poleconego – k. 10-11.)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda oraz przyjmując, jako bezsporne, twierdzenia powoda, którym pozwany nie zaprzeczył (stosownie do treści przepisu art. 230 kpc). Pozwany nie podważał autentyczności ani wiarygodności złożonych do akt sprawy dokumentów, nie wzbudziły one także wątpliwości Sądu.

Pozwany nie zakwestionował faktu zawarcia z pozwanym umowy pożyczki, czy istnienia wymagalnego roszczenia o zwrot kwoty 140.000 zł, podniósł natomiast zarzut przedawnienia tego roszczenia.

Stwierdzić należało, że strony łączyła umowa pożyczki, uregulowana przez ustawodawcę w przepisach art. 720-724 kc.

Zgodnie z przepisem art. 720 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód wypłacił pozwanemu umówioną kwotę 140.000 zł. Pozwany winien był taką samą kwotę zwrócić pozwanemu do 5 września 2011r., obowiązku tego dotychczas nie wykonał.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu wskazać trzeba, że zgodnie z treścią art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Stan wymagalności powstaje z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania (por. wyrok SN z 3.02.2006 r., I CSK 17/05, LEX nr 183057). Roszczenie służące powodowi stało się wymagalne z dniem 5 września 2011r.

Przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę pożyczki nie zawierają szczególnych przepisów, które precyzowałyby, w jakim terminie można sędownie dochodzić od pożyczkobiorcy zwrotu pożyczki. Oznacza to, że w tym zakresie obowiązują będą terminy ogólne przedawnienia roszczeń.

Zgodnie z przepisem art. 118 kc, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Na podstawie wymienionego przepisu przyjąć należało, że roszczenie powoda podlega 10-letniemu terminowi przedawnienia, a zatem przedawni się dopiero z upływem dnia 5 września 2021r. Z tego też powodu zarzut pozwanego nie mógł zostać uwzględniony.

Stwierdziwszy powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku. Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił również przepis art. 496 kpc.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 kpc (przy uwzględnieniu kosztów należnych powodowi w związku z korzystaniem przez niego z pomocy adwokata i skierowaniem sprawy po wpłynięciu zarzutów do rozpoznania w trybie zwykłym) w ten sposób, że oprócz wynagrodzenia zasądzonego na rzecz powoda w nakazie zapłaty, Sąd na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 2015.11.05) zasądził dodatkowo 1800zł.

O kosztach sądowych w punkcie 3 wyroku Sąd orzekł na podst. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (a contrario).